

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO Posamezna številka stane 2 Din.

Karmelska škapulirska bratovščina.

16. julija 1251 se je na Angleškem v mestu Cambridge prikazala Mati Božja Simonu Stock, generalnemu predstojniku karmelskega reda. Ta svetnik je neprestano prosil Marijo varstva za svoj, takrat zelo preganjani red. Pri tej prikazni mu je preblazena Devica pokazala škapulir, ki ga je nosila v roki in rekla: »Ljubi sin, vzemi ta škapulir svojega reda, znak moje bratovščine, tebi in vsem karmeličanom znak posebne milosti. Kdor s tem škapulirjem umrje, ne bo trpel večnega ognja. To je znamenje zveličanja, varstvo v nevarnosti, zveza miru in večne obljube.«

Enainosedemdeset (71) let potem se je Marija zopet prikazala papežu Janezu XXII. Priporočila mu je karmelski red in je obljubila, da bo članom tega reda pomagala tudi v vicah, da jih bo tolažila in jih kolikor mogoče hitro, zlasti v soboto po smrti rešila iz vic. Papež Janez XXII. je to sporočil vsemu svetu v svojem pismu z dne 3. marca 1322.

Dve veliki milosti sta torej obljubljeni članom karmelske bratovščine: 1. večno zveličanje, 2. hitra rešitev iz vic.

Kdor hoče biti deležen prve obljube, mora biti član karmelske bratovščine, stalno nositi njen škapulir — ali njeno svetinjno — truditi se mora za krščansko življenje in ob času smrti v resnici nositi škapulir ali svetinjno karmelske bratovščine.

S tem ni rečeno, da so zveličani samo oni, ki so člani karmelske bratovščine, dano jim je le zagotovilo stanovitnosti do konca — kar je posebno milost — če bodo kot člani te bratovščine živeli po njenih pravilih.

Kdor hoče biti deležen tudi druge milosti, to je skorajšne rešitve iz vic, mora poleg prejšnjih pogojev ohraniti stanovsko čistost in, če zna brati, vsaki dan moliti male dnevnice Matere Božje.

Kdor pa ne zna brati, mora pa natanko držati vse cerkvene poste in se poleg tega ob sredah in sobotah vzdržati mesnih jedi.

Cerkvene — to je zapovedane — poste mora držati tudi oni, ki moli dnevnic Matere Božje.

Ker pa je molitev dnevnic prebl. Dev. Marije in zdržnost od mesa ob sredah in sobotah v naših razmerah zelo težka dolžnost, imajo oni duhovniki, ki imajo pravico sprejemati v bratovščino, tudi pravico te dolžnosti spremeniti v druga dobra dela. Vsak spovednik pa ima pravico obveznost zdržnosti od mesa premeniti v kako drugo dobro delo.

Pri nas ima župnik pravico sprejemati v Karmelsko bratovščino. Na podlagi prej omenjenega pooblaščenja spreminjam vsem, ki jih bom sprejel v Karmelsko bratovščino, dolžnost moliti Marijine dnevnice in zdržnost mesa ob sredah in sobotah v toliko, da mesto tega molijo vsak dan pet očenašev in pet češčenasmarij. Tako so dosedaj v Trziču delali gg. župniki in naj tudi ostane.

Kdor sprejme škapulir karmelske bratovščine, postane član iste bratovščine. Pri sprejemu mora vsak sprejeti škapulir, kasneje pa mesto tega lahko nosi škapulirsko svetinjno. Le prvi škapulir mora biti blagoslovljen in podeljen od za to pooblaščenega mašnika, kasneje si lahko vsak ud te bratovščine sam nadene neblagoslovljen škapulir.

Odpustki za člane škapulirske bratovščine so ti-le: Popol odpustek —; pogoji: spoved, obhajilo, molitev v namen

Sv. očeta —: 1.) Na dan sprejema. 2.) 16. jul. na praznik škapulirske M. B. 3.) Ob smrtni uri, če pobožno kličemo ime Jezus in prejmemo zakramente. 4.) 15. nov., ko se obhaja spomin vseh umrlih članov bratovščine, takrat je treba obiskati bratovsko kapelo. 5.) Poleg teh dni morejo udje te bratovščine pod navadnimi pogoji prejeti popolne odpustke še 2. in 4. febr., 19. in 25. marca, veliki četrtek, o Velikinoči, na praznik varstva sv. Jožefa ali v osmini, na vnebohod, 5., 16. in 25. maja, 2. julija, 16. julija ali v osmini, 20. in 26. julija, 7. in 15. avg., v nedeljo po Marijinem Vnebovzetju, 27. avg., 8. sept., 15. okt. ali v osmini, 15. nov., 21. nov., 24. nov., 8. dec., o božiču in v enem dnevu 40 urne pobožnosti.

Milosti karmelske bratovščine so res tako velike in obilne, da bi bila res ogromna škoda za vsakega vernika, ki bi ne bil član te bratovščine. Vabim torej vse, ki še niste njeni člani, da se vpišete, zlasti pa posebno one, ki so že toliko dorasli, da morejo vsaj nekoliko umevati in izpolnjevati njene dolžnosti, torej vsaj vse otroke, ki so dopolnili že deseto leto.

Oznanila za mesec julij.

3. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. m. z blagoslovom.

5. V. ned. po Bink. Prva nedelja v mesecu, praznik sv. Cirila in Metoda, po 6. sv. m. skupno sv. obhajilo za fante in može, ob 10. sv. m. z blagoslovom.

12. VI. ned. po Bink. Sv. Hermagora in Fortunat, patrona naše škofije, služba božja po navadi.

16. Škapulirska Mati Božja.

17. Sv. Aleš, ob 6. sv. m. za dolino.

19. VII. ned. po Bink., služba božja po navadi.

25. Sv. Jakob, ob 6. farna sv. m.

26. VIII. ned. po Bink., Sv. Ana. Služba božja po navadi, ob 10. pri sv. Ani. Pri sv. Ani je po sv. maši običajno darovanje za cerkev.

Dekliška Mar. družba. Shod 5. jul. v dvorani Našega doma; skupno obhajilo 26.; ura molitve 26. ob pol 2. uri; izlet k sv. Joštu 19.

Ženska Mar. družba. Shod 26. jul., skupno obhajilo 26. julija.

Mladeniška Mar. družba. Shod 26., skupno obhajilo 5. julija.

III. red. Sv. maša 7. julija, shod 5. jul., ura molitve 12. in 19. julija.

Marijin vrtec shod za dekljice v nedeljo 5. jul. po osmi sv. maši, za dečke 26. julija.

Karmelska bratovščina. 16. julija je godovanje Karmelske M. B. Isti dan bo ob 6. uri zj. sv. maša za žive ude karmelske škapulirske bratovščine. Pop. odpustki za ude škapulirske bratovščine.

V nedeljo — 19. jul. — bo ob 10. sv. m. za bratovščino in popoldan po litanijah darovanje za škapulirsko bratovščino.

V ponedeljek 20. t. m. ob pol 6. zj. bilje in nato slovesna črna sv. maša za mrtve člane te bratovščine in nato libera na pokopališču.

Ta mesec bomo sprejemali nove ude v karmelsko bratovščino. Kdor hoče biti sprejet, naj se prikladi do nedelje 19. t. m. v župni pisarni. V nedeljo 19. t. m. bo popoldan ob 2.

govor o škapulirski bratovščini, nato sprejem novih udov, po sprejemu pete litanije M. B. in nato darovanje.

Do sedaj je bilo sprejetih od leta 1852 260 udov. Prva je bila sprejeta in vpisana Srečnik Marija 4. aprila 1852. Sprejemali so navadno na dan prvega sv. obhajila vse prvo-obhajance v to bratovščino, od leta 1921 dalje pa na dan prvega obhajila ni bilo več sprejema vsled raznih okoliščin.

Mnogi udje ne poznajo dolžnosti, ki jih nalaga ta bratovščina in jih tudi ne spolnujejo, in tudi ne prejemaajo njenih milosti, zato priobčujemo v tej številki nekoliko pouka o tem.

Šolski vestnik.

Počitnice so tu. V industrijskih krajih so zlasti za delavske otroke počitnice pogosto zelo nevarne. Oče in mati sta celi dan v tovarni, otroci pa sami doma — ali pa brez nadzorstva zunaj. Marsikateremu otroku so bile vsled tega počitnice v duševno pogubo. Premalo nadzorstva, slaba tovarišija, brezdelje — to so neredko vzroki pokvarjene mladine.

Če smo že med letom priporočali, da pošiljate zlasti delavski stariši svojo deco v dnevno zavetišče na Skalo, toliko bolj moramo to priporočati za počitnice. Tam se otrok lahko naskače in razvedri — a je pod nadzorstvom.

Starše prosimo, da tudi v počitnicah pošiljajo mladino ob nedeljah k sv. maši, in sicer k osmi maši. Šolska sv. maša se v počitnicah ravno tako vrši kakor med šolskim letom, saj prva in druga cerkevna zapoved velja tudi za počitnice. Prav, če greste starši z otroci ven v naravo, tudi v planine, toda svoje izlete tako uravnajte, da boste sami in posebno pa otroci izpolnili vsako nedeljo tudi svojo versko in cerkveno dolžnost. Tudi popoldanske službe božje naj otroci v počitnicah ne zanemarjajo; kadar so doma, naj gredo popoldan k službi božji.

Mesečna spoved naj ostane tudi v počitnicah. V počitnicah naj se otroci vadijo hoditi bolj sami od sebe pogosto k sv. zakramentom, ko jih katehet v šoli ne more k temu opominjati. Vsako soboto bomo ob 5. uri pop. spovedovali šolsko mladino.

Mesečna šolska spoved: Dečki vsi 18. julija; deklice vse 25. julija; skupno obhajilo prihodnjo nedeljo pri osmi maši.

Paša mnogo okoliških otrok zadržuje od sv. maše, tako se otrok že v mladosti nauči malomarnosti v službi božji. Mislimo, da bi se pri dobri volji dalo tako urediti, da bi pastirji-šolarčki lahko hodili v nedeljo k sv. maši. Starejši pridete od prve sv. maše, pa zamenjate mladino na paši, da gre lahko k deseti maši. Vsled pašnje nekateri otroci mesece ne gredo k službi božji! To je gotovo malomarnost in pa tudi greh, ki pade na — starše in gospodarje.

Mrliška kronika.

19. **Smolej Marija**, delavka, Tržič št. 165, roj. 23. maja 1907, umrla 8. maja.

20. **Janc Ivana**, zak. hči Franca, čevlj. mojstra, sv. Ana št. 100, umrla takoj po krstu.

21. **Janc Franciška**, žena čevlj. mojstra Franca, sv. Ana št. 100, roj. 4. sept. 1902, umrla 24. maja.

22. **Perko Jožef**, nekdanji dijak, Tržič št. 176, roj. 15. marca 1902, umrl 2. junija. Bil je svojčas gojenec salezijancev, a je moral opustiti nadaljni študij. G. Jožef Pollak mu je l. 1922 oskrbel v Ameriki denar za vožnjo v Ameriko, kjer bi bil sprejet v škofijski zavod, da bi bil lahko dokončal študije, a naša vlada mu ni hotela dati potnega dovoljenja, ko pa je isto došlo, je bil Joško že smrtno nevarno bolan na — tuberkulozi, ki mu je tudi strla življenje. Bil je res vzoren katoliški mladenič, ki se je mnogo žrtvoval še celo v bolezni pri krščanskih organizacijah, zadnje mesece je prav pogosto prejemal na domu sv. zakramente, umreti se ni bal, smrt mu je bila končno celo zaželjena znanilka združitve z Bogom. Njegova smrt je bila tako lepa, da je res za njo najlepši izraz.

da je zaspal v Bogu. Njegov sijajni pogreb je pričal, kako je bil ljubljen in spoštovan od vsih, ki so ga poznali.

23. **Hudomalič Ivan**, usnjak, Tržič št. 191, rojen 26. febr. 1852, umrl 3. junija.

24. **Polanšek Marija**, roj. Dobrin, vdova, Tržič št. 114, roj. 25. dec. 1855, umrla 9. junija.

25. **Primožič Terezija**, roj. Prestrl, vdova, Tržič št. 15, roj. 14. okt. 1858, umrla 13. junija.

26. **Blair James**, vojaški ataše britanske armade v Beogradu, 44 let star, umrl v Beogradu 7. junija, pokopan tu 10. junija.

Svojčas je zahajal k g. Gassnerju in se mu je Tržič tako priljubil, da si je želel biti tu pokopan. Njegova želja se mu je uresničila. Pogreb je izvršil vojaški kaplan angleške armade iz Benetk, duhovnik anglikanske episkopalne cerkve. Navzoči so bili pri pogrebu med drugimi: gospa soproga umrlega, vojaški angleški ataše v Beogradu, tajnik angleškega beogradskega veleposlaništva, zagrebški konzul in več častnikov jugoslovanske armade. Na vse je napravilo naše pokopališče najboljši utis.

Karl Pirč:

Podružnica sv. Jožefa.

(Konec.)

V vrhu sedi sv. Trojica, malo nižje pa Marija Devica, ki kaže na v sredini klečečega sv. Jožefa, kakor bi hotela sv. Trojico prositi, naj vliši molitev njenega ženina, ki se zavzema za Tržič, ki je naslikan v spodnjem delu podobe.

Iz te podobe lahko posnamemo, kakšen je bil trg pred velikim požarom 1811. leta. Tu vidimo v spodnjem koncu še stari leseni most in tudi grad se nam kaže v svoji stari prvotni obliki.

V cerkvi se nahaja še en altar sv. Angela variha, ki je pa kasnejšega izvora. Na stenah so položene podobe sv. Leonarda, Žalostne Matere Božje in pa Marije Dobrega Sveta. Vse te slike smo že omenili v majski številki Glasnika.

Tudi se nahaja v cerkvi mal križev pot, ki ga je prvotno imela v svoji sobi ohromela gospa Margareta Kališnik (Tončeva frava), ob svoji smrti ga je pa volila podružnici.

Če omenim še dva železna, v steno vdolana svečnika, ki pričata o spretnosti nekdanjih tržiških ključavničarjev, sem omenil menda vso boljše notranjo opravo.

Na koru so bile svojčas orglje. Danes jih ni več, samo lična tablica se je na steni do danes ohranila, ki pričuje, da jih je postavil na svoje stroške leta 1796 tržan Peter Napret (p. d. Brencsek), nogavičar in posestnik št. 37 v Tržiču. Škoda, da so se orglje odstranile. Dasi so bile razglašene in nič več za rabo, tvorile so neko starinsko znamenitost. Mehovi so se namreč gonili z jermeni. Za nas otroke je bil nad vse komičen prizor, gledati, kako je vlekel mehač iz orgelj kakor kače po več metrov dolga jermena.

Iz poznejše dobe moram omeniti, da so 25. avg. 1859 obesili v zvonik dva nova zvonova à 812 in 452 funtov težka. Veljala sta 1214 gl. 48 kr. Plačala sta se večinoma iz zapuščine gospoda Josipa Peharc.

S tem je dobila podružnica krasno zvenenje, ki je ostalo vsem tržičanom, ki smo ga tedaj poslušali, v blagem spominu še do danes. Veliki zvon se je sicer še ohranil in se nahaja v zvoniku župne cerkve, toda tam nikakor ne pride do te veljave, kakor jo je imel na griču z odmevom od trde skale.

Mnogim je bila tolažilna misel, kako milo jih bodo spremljali sv. Jožefa zvonovi k zadnjemu počitku, pa še to bore veselje nam je skvarila nesrečna vojska.

1863. leta je dobila cerkev nov kelih s srebrno kupo. Nekako tega leta so se tudi odstranile lesene stopnice, ki so vodile po griču do cerkvice in speljala se je po cerkvenem zemljišču nova pot. Bila bi lahko bolj zložna, a lastnik sodne parcele ni bil voljan odstopiti sveta.

1879. leta se je cerkev na novo prebelila.

1887. leta so se vršile velik poprave v cerkvi. Marsikaj je bilo starega, kar se je moralo odstraniti in z novim nadomestiti.

Leta 1888 sta prišla na vrsto stranska altarja. Matevž Dežela, kipar iz Idrije, ju je na novo prebarval in prezlatil za 420 gld., slikar Bradaška iz Kranja je pa za 30 gld. preslikal slike. 16. avgusta sta bila altarja vnovič blagoslovljena. Omislili so se tudi novi svečniki, svetilnice in kanontable. Vse to je naredil za 200 gld. pasar Tratnik iz Ljubljane.

Pa še ni bilo vse v redu. Zvonik je nujno potreboval nove strehe. Dobil jo je 1891. leta za 1154 gld. 61 kr.

Leta 1900 je bila pa na novo prekrita vsa cerkvena streha za 600 gld.

Tako se vidi, koliko skrb in paznjo so tržičani vsaki čas posvečali ljubkemu svetišču!

Dasi se je prvotni namen cerkvice tekom let pozabil, vsaj tudi kuga ni več šibala ljudstva, so pobožni tržičani vsejedno smatrali podružnico kot nekako božjo pot, ker je ondi najti toliko pripomočkov za različne stiske človeškega življenja.

Ob praznikih teh svetnikov so radi plačevali za sv. maše. Tudi za ustanovne maše so se našli dobrotniki. Med drugim leta 1707 Eva Kibsa, 1720 Resin Elizabeta, 1855 Ignacij Polak in Marjeta Polak, tako da je bilo svoj čas letno 66 takih maš. Ker so se opravljale samo v poletnem času, je umevno, da je bila v ugodnem vremenu skoraj vsak drugi dan sv. maša v podružnici.

Zbog premajhne fundacije maš (nekateri so bile komaj s 40 krajcarji plačane) se je moralo njih število skrbiti na 23, zdaj je pa še to pojedlo vojno posojilo.

Praznika sv. Jožefa (19. marca in 3. nedeljo po veliki noči) sta se kar najsijajnejše obhajala. Različni premožni Jožefi so imeli navado ob svojem godu darovati za smodnik, da so na predvečer in na praznik pokali topiči, da je bilo veselje.

Ker je bilo v prejšnjih časih dovoljeno ob takih prilikah hraniti v podružnicah Najsvetejše, se je vršila dopoldanska kakor tudi popoldanska služba božja z blagoslovom.

V ta namen je omislil 1807. leta tedanji župnik rojak Jožef Jabornik (1801—1807) lepo monštranco, ki se še danes hrani. Na praznik sv. Jožefa 19. marca 1807 je imeli v podružnici darovanje za novo sv. posodo. Tem povodom se je prehladil in v malo dneh ga je plućnica položila na mrtvaški oder.

Kako so hodili verniki ob nedeljah popoldne v procesijah na božjo pot na grič, smo že omenili v Glasniku.

Pa še dan danes je mnogo častilcev sv. Jožefa, ki radi pohitijo v njegovo svetišče, kadarkoli se oglasi mali »mevček«, ki začasno nadomešča prejšnjo lepo zvonjenje.

Zdi se mi, da je kakor ljubezen do Marije Device tudi češčenje sv. Jožefa nekako prirojeno Tržičanom. Pa kaj bi ne bilo, ker ta ljubki svetnik tako rad vliši vsako prošnjo.

Zato se pa ljudstvo, kakor Izraelci v puščavi na bronasto kačo, ozira zaupljivo v cerkvico na griču. Kadar odhaja Tržičan v tujino, velja zadnji pogled na dom sv. Jožefu in ko se vrača srečno domov, je prvi sv. Jožef, ki ga prijazno pozdravlja.

A tudi sv. Rok je pri vernikih v čisljih! Da je le cerkvica odprta, se vse gnete krog altarja in prinaša na kolenih svoj dar. Svočas je bilo za altarjem povbešenih polno bergelj, palic, kit in drugih enakih stvari, ki so jih na svetnikovo priprošnjo ozdraveli v znak hvaležnosti podarili. Danes so ti predmeti odstranjeni, le ena berglja je ostala.

V prejšnji dobi je imela podružnica svojega lastnega cerkvenika. Imena nekaterih teh cerkvenih strežnikov so se še ohranila.

Koncem 18. stoletja je služboval Mihael Peharc, kojemu je sledil njegov sin Valentin, ki je bil ob enem cerkvenik pri sv. Andreju. Še pri življenju je izročil službo pri sv. Jožefu majnika 1807 svojemu sinu Jakobu Peharc. Ko je ta postal leta 1817 župni cerkvenik, je prevzel Valentin Peharc, p. d. Balantek, oskrbo obeh podružnic. Stanoval je nekaj časa na

Klancu, kjer je zdaj nastanjeno orožništvo. Umrli je leta 1842. v hiši svojega sina Jakoba Peharc, star 83 let.

Z njim je prenehala služba cerkvenika pri sv. Jožefu, nadaljno službo so opravljali in jo še opravljajo župni cerkveniki. Le zvonjenje so oskrbovale posebej zato najete osebe. Zadnja med njimi je bila leta 1914 umrla Zaletel Ivana, p. d. »Majdohna«, ki je dolgo vrsto let z veliko vnemo hodila v vsakem vremenu na grič, prižigala v cerkvi svetilnice pri altarih in za nezatno odškodnino oskrbovala zvonjenje, dokler ni vojska vrgla naših bronastih prijateljev iz zvonika.

Ljudstvu se zelo toži po teh prijateljih in cerkveno predstojništvo bi kaj rado ustreglo čestokrat izraženim željam po novih zvonovih. Žal je pa toliko silno nujnih potreb, da si skoraj ne upa darežljivosti župljanov preveč izkoriščati, zato bo treba še par let potrpljenja.

Omeniti pa moram konečno, da se je našla neka dobrotnica (gdč. I. D.), ki je na svojo roko začela praktično reševati zadevo zvonov. V ta namen je naložila pri Hranilnici in posojilnici v Tržiču na knjižico št. 2857 Din 100.—

Njenemu vzgledu so sledili že drugi; komur je stvar pri srcu, lahko odda svoje darilce bodisi v župni pisarni ali pa v hranilnici. Sv. Jožef mu bo gotovo vse stotero povrnil, povrh si bo pa še pridobil zahvalo župljanov.

Tržiški vzorniki.

»Kajtanova frava« — Gospa Barbara Ahačič († 11. 3. 1906). Na obronku med cesto za cerkvijo in spodnjo cesto, nasproti »Kolarja«, koder stoji danes vili podobna cerkvena hiša št. 58, je stanoval Gabrijel Hicinger, klobučar in nočni čuvaj v mali na pol leseni »pri Koferejevku« nazivani hišici.

Sredi preteklega stoletja, ko smo ga jeli spoznavati, je bil mož vdovec pri 70. letih, ki je zadovoljno in tiho živel s svojimi tremi hčerami.

Dekleta si splošno po zunanosti niso bila druga drugi prav nič podobna, le delavnost in poštenost sta jim bile skupne, tako da je imel oče opravičeno veselje nad njimi.

Kaj rad se je z njimi pobahal: »Tri hčere imam, ta fošjo, ta funasto, pa ta frhko.« Mož je imel namreč organsko hibo, vsled katere je izgovarjal črko »b« kot »f«.

»Božja«, Liza (roj. 1825. l.), pobožno dekle šibke postave, je bila šivilja, tihega mirnega značaja in je rada molila.

Mica (roj. 1825. l.), »bunasta«, t. j. debela, čokljata ženska, je vodila gospodinjstvo. Samosvoja, malobesedna, se ni brigala za svet, marveč se neumorno ukvarjala od jutra do večera z najpriprostejšim delom.

Vse drugače se je vedla »brhka« Barbika (roj. 4. 12. 1829. l.). Samo življenje in veselje jo je bilo. Cel dan je prepevala in govoriti je znala, da nikoli kaj tacega. A to jo ni prav nič oviralo, da se je vadila v poštenu, zanesljivi, solidni pobožnosti.

Takrat so bile v naši cerkvi v navadi razne zasebne pobožnosti na čast Škapulirske M. B., presv. Srcu Jezusovemu in presv. Rešnjemu Telesu, pri katerih se je mnogo molilo, še več pa prepevalo.

Tu je bila Barbika v svojem elementu, kakor ptičica je prepevala in porabljala svoje lepe zmožnosti v božjo čast.

Takoj za Bogom je zavzemal v Barbikinem srcu prostor nje očka. Pomagala mu je pri klobučariji, pa po sejmih je prodajala klobučarsko blago. Koder je ona postavila stojnico, so soobrtniki imeli slabe skupičke, kakor magnetna igla je vlekla kupce k svoji stojnici prijazna in postrežljiva Barbika.

Tako je skromno, a zadovoljno čebljala preprosta družinica v svoji kočici, ko je nenadoma zasnubil Barbiko gospod Kajetan Ahačič, imovit kosar in posestnik na trgu.

Dekle se je dolgo branilo, češ da ji ne pristoji gosposki stan, ko pa gospod Kajetan le ni odnehal prositi, se je vdala in privolila v zakon.

V novem stanu je vso skrb in paznjo, ki jo je doslej gofila za očeta, posvetila svojemu možu. Sicer je imela prvotno

mного prestati. Prišedši k hiši iz skromnih razmer, ji je bilo kaj težko priboriti si potrebno veljavo in spoštovanje, zlasti ker je bilo gospodinjstvo zanemarjeno, sorodstvo iz prvega zakona nagajivo in posli neredni. Toda vse to ni mlade, podjetne gospe prav nič strašilo. Svojo strumnost in natančnost je znala vedno v pravem času s prijazno in pohlevno besedo tako omiliti, da jo je kmalo vzljudil celi trg.

Žal srečno zakonsko življenje ni trajalo dolgo. Mož je začel hirati ter je po dolgi bolezni leta 1873 umrl.

Ostala je sama s tremi sinovi, katere je nadvse skrbno negovala.

Radi bi o tem, kakor tudi o njenem prevdarnem gospodarstvu kaj več povedali, pa nam je prostor prepičlo odmerjen. Zato hočemo le na kratko omeniti ono čednost, ki je blago gospo najbolj dičila, namreč njeno blagostorno dobrotelnost.

Svojo radodarnost in naklonjenost je kazala gospa v prvi vrsti napram župni cerkvi in nje podružnicam. Ni je bilo pri cerkvi poprave ali nove naprave, h kateri ne bi ona bila znatno prispevala. Da, v cerkveni kroniki izza njenega vdovstva ne najdeš strani, koder bi med dobrotniki ne bilo po večkrat brati gospejno ime.

Ko se je ustanovila v Trziču Dekliška Marijina družba, je ona prva spoznala važen pomen te cerkvene organizacije in dala družbi v svoji hiši primerno stanovanje proti nezatni odškodnini na razpolago. Pa še na tej malenkostni najemščini je čestokrat popuščala.

Napram bednim in siromakom je bila prava mati. Nikdo se ni zastoj k nji zatekel. Nekoč je bila v Trziču navada, da so siromaki domači in iz sosednih krajev v petkih hodili prosjačit od hiše do hiše. Po 50 do 60 jih je bilo pogostoma. Gospa Ahačič je zato vstajala za rana, da je skuhala cele lonce ričeta, s katerim je dopoldan pogostovala reveže. Pa tudi drugače je delila toliko miloščine, da se je večkrat občutno razdala.

Znan mi je slučaj, ko je brez pomisleka podarila zadnjih 30 gl., pa je smeje pristavila: »Zdaj je pa moja blagajna čisto prazna. Pa bo že Bog dal nadomestilo.«

Posebno je bila gostoljubna tako napram domačinom, kateri so jo posetili, kakor tudi napram tujcem. Naj je potrkal na njena vrata katerikoli potnik, prijazno je bil sprejet. Zlasti potujoče redovne osebe, moške in ženske, ki navadno prenočujejo po župniščih, je rada jemala pod svojo streho in jih pogostovala. Vse to je pa delala s tako ljubeznivostjo in prijaznostjo, kakor bi jo ne stalo ne truda ne stroškov.

Svoj rojstni kraj Trzič je iskreno ljubila. Močno jo je bolelo, ko je prehajalo posestvo za posestvom v roke nedomačinov. Prav to je bilo tudi povod, da je leta 1886 kupila od Kranjske industrijske družbe fužino »v Njivi«, češ da se ondi ne bo naselil kak tujec. Še »Balos« bi bila rada kupila, pa ji ni preostalo sredstev in prehitela jo je bombaževa predilnica in tkalnica. In kako se je zanimala za katoliška gibanja po svetu in doma! Koliko je darovala za misijone in cerkvene ustanove, to ve le Bog sam.

Ko bi hoteli vse podrobno napisati, bilo bi gradiva za obširno knjigo. Pa naj zadostujejo te vrstice, da ohranimo trajen spomin na eno najizrazitejših, odličnejših in plemenitejših osebnosti, kar jih je živelo in delovalo v Trziču v preteklem stoletju.

Razno.

Padli oziroma umrli vojaki v svetovni vojski. Ker so priglasili še nekatere, do sedaj neznane žrtve svetovne vojske, in ker je bilo v zadnjem seznamu nekaj pogreškov, še enkrat priobčujemo imena vseh padlih, umrlih in pogrešanih vojakov iz trziške župnije. V seznam smo sprejeli tiste vojake, ki so se ob vojski prištevali kot trziški farani. Kdor se je pred mobilizacijo stalno izselil iz župnije, tega ne smatra-

mo za župljana in ga torej ne moremo vpisati na spominsko ploščo. Nekateri padli vojaki so bili vpisani v seznam padlih že od pokojnega župnika Potokarja, te smo sprejeli v seznam, kakor so bili od njega vpisani. Imena smo razdelili po občinah, ki so v župniji. Kaka napaka bo mogoče še vedno v seznamu, toda pri toliki župniji in tolikem številu padlih je pač težko vse natanko dognati.

Iz Trziča: Ahačič Franc, Ahačič Janez, Ahačič Jožef, Debevc Pavel, Dobrin Franc, Dobrin Jakob, Dobrin Janez, Dobrin Janez, Dobrin Janez, Dolenc Franc, Dolenc Janez, Dolinar Janez, Domines Štefan, Hafner Lovro, Janežič Ivan, Jazbec Luka, Jelenc Janko, Kališnik Ignac, Klemenc Kristjan, Kogoj Friderik, Končina Filip, Kosmač Franc, Kosmač Ivan, Kovčič Jakob, Kunst Karl, Leskovar Štefan, Mally Peter, Meglič Andrej, Meršol Jožef, Meršol Jožef, Mladič Anton, Neuer Robert, Ovsenek Anton, Papov Janez, Papov Karl, Perko Ivan, Pichler Mihael, Rabič Ignac, Režek Franc, Ročnik Aleš, Rozman Janez, Rus Gustav, Sajovic Matija, Slapar Pavel, Srečnik Ivan, Sterniša Janko, Sterniša Jožef, Stöckler Henrik, Štefe Andrej, Šarabon Franc, Šarabon Janez, Štucin Jožef, Tavčar Ivan, Tavčar Vinko, Theuerschuh Konrad, Tišler Alojzij, Tišler Urban, Tomazin Kristjan, Tomažič Ignac, Vuk Anton, Vuk Janez.

Iz Sv. Ane: Ahačič Franc, Čarman Anton, Dolžan Gašper, Dovžan Mihael, Erlah Franc, Erlah Jožef, Golmajer Janez, Kolišnik Jožef, Kavar Gašper, Kavar Jožef, Kavar Primož, Meglič Andrej, Meglič Anton, Napret Urban, Napret Valentin, Pernuš Janez, Pernuš Jakob, Pernuš Jurij, Schwikert Vilko, Sitar Franc, Zupan Anton.

Iz Doline: Golmajer Gašper, Koder Franc, Meglič Jožef, Oman Matija, Primožič Jakob, Tišler Alojzij, Tišler Gašper.

Iz Bistrice: Dežman Franc, Janc Franc, Janc Janez, Janc Melhior, Košir Simon, Mokorel Franc, Podrekar Jožef, Stritih Matija, Vilfan Janez.

Bistričani so za cerkev pripeljali kakih 60 voz peska brezplačno. Vsem, ki so pesek vozili in tudi onim, ki so ga kopali, prav iskrena hvala! Bog plačaj!

Procesiji sv. Florijana in Sv. Reš. Telesa sta se letos prav lepo izvršili. V procesiji sv. Florijana je korakalo 2010 ljudi, med njimi požarne brambe iz Trziča, Loma, Križa in Kovorja z godbo. Motili so le številni gledalci na trgu! Tudi pri procesiji Sv. R. T. je bila udeležba zelo častna, radovednežev ob ulici je bilo že mnogo manj, kar je pač razveseljivo. Zelo je povzdignila slovesnost procesije godba na pihala, ki se je zlasti po glavnem trgu prav lepo slišala. Pri prvem in drugem blagoslovu je bil res impozanten pogled na vso množico, zbrano pri blagoslovu. Procesije se je udeležil tudi g. patron in zastopniki nekaterih uradov. Vsem iskrena hvala!

Naš kor je za praznik Sv. R. T. proizvajal Griesbacherjevo mašo Stella maris. Sodeloval je celotni pevski cerkveni zbor, domači kvartet na lok, pomnožen z 2 klarinetoma, 2 trombama, 2 rogovoma in basovsko pozavno. Lahko rečemo, da je proizvajanje napravilo res mogočen utis na vse. Če bi bilo še par moških glasov več, bi bil naš pevski zbor prav krasen; vsekakor pa je prav dober in — zelo požrtvovalen — ker se naši pridni pevci žrtvujejo samo za »Bog lonej«.

Novo mašo bo pel v nedeljo 12. julija ob 10. uri v naši župni cerkvi tukajšnji rojak čast. g. Filip Mali iz reda oo. Cistercijencev v Stični. Svojo prvo novo mašo bo sicer pel 5. julija po samostanskih pravilih v samostanu v Stični, 12. julija bo pa novo mašo ponovil tudi v domači župniji.

Popravek. V zadnji številki je tiskovni škrat pogrešil na 3. strani spisa o podružnici sv. Jožefa nekaj napak. Tako se mora glasiti v 12. odstavku mesto »vsako tretjo leto tretjo nedeljo« — pravilno »vsako leto tretjo nedeljo po veliki noči«. In v zadnjem odstavku mesto »na stolpu« — na stropu.